

Мила и колелото

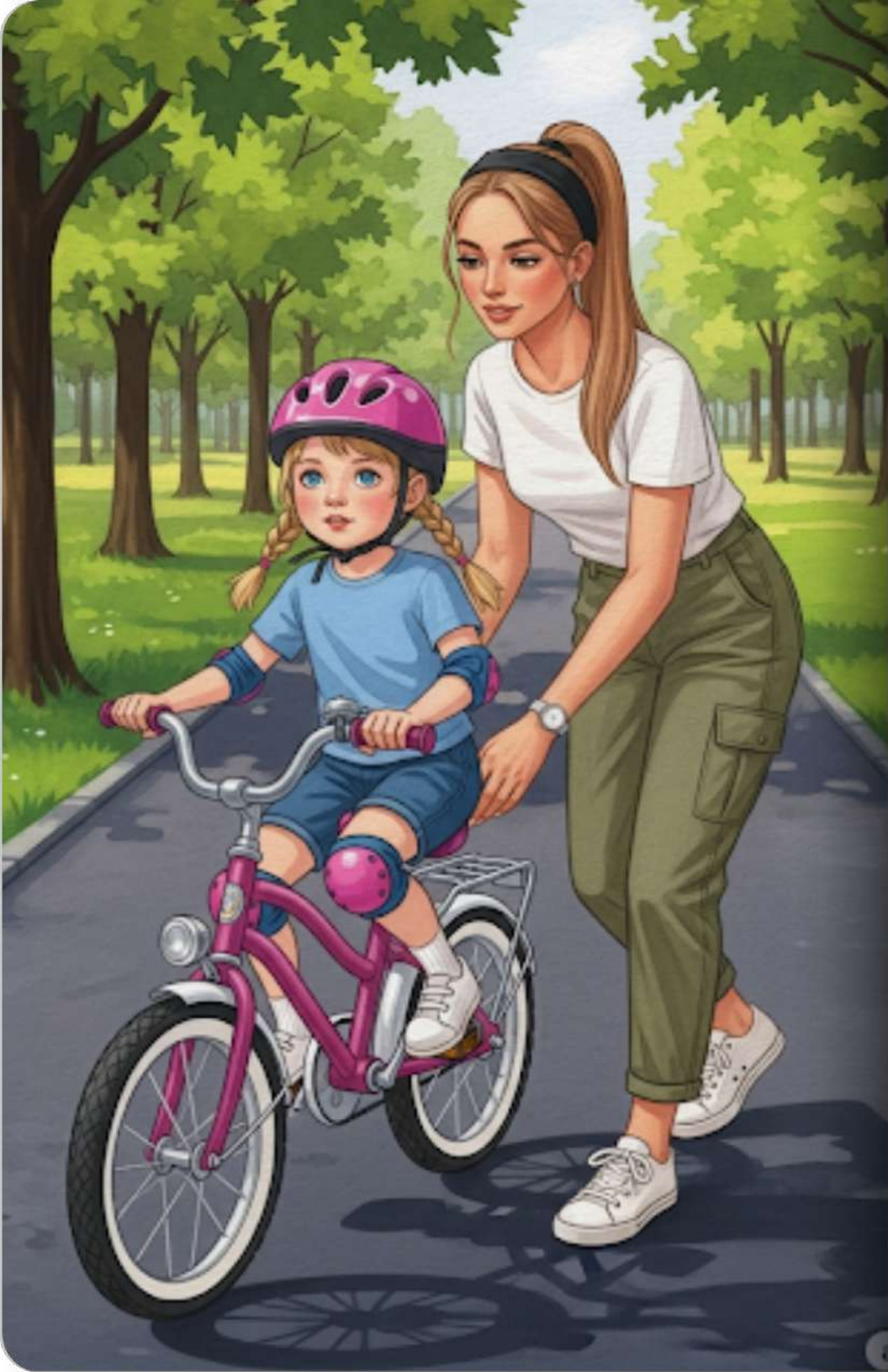
Бу Никол Маринова

Един слънчев съботен ден
Мила излезе на двора и
затаи дъх. Там я чакаше най-
прекрасната изненада –
чисто ново, блестящо розово
колело с красиво звънче на
кормилото. Мила веднага
поиска да се качи на него и
да полети като вятъра.

Майка й, Красимира, излезе след нея, носейки нещо важно. „Първо безопасността, Мила“, каза тя с усмивка. В ръцете си държеше розова каска и протектори за колене и лакти, които си пасваха идеално с новото колело.

След като се екипираха, двете отидоха в близкия парк. Там имаше широка и равна алея. Красимира хвана седалката на розовото колело, а Мила сложи ръце на кормилото. „Аз съм до теб, няма да те пусна“, обеща мама.

Мила започна да върти педалите бавно. Колелото леко се клатеше наляво и надясно. Тя се концентрираше толкова силно, че дори изплези езиче. „Гледай напред, Мила, не в педалите!“ – окуражаваше я майка ѝ.

„Сега ще се научим как да спираме“, каза Красимира. Тя показа на Мила малките лостчета на кормилото. Мила ги натисна внимателно и розовото колело спря плавно. „Спирачките са твоите най-добри приятели“, обясни майка й.

С всяко завъртане на педалите Мила ставаше все по-смела. Тя усещаше вятъра в косите си и чуваше песента на птиците. Розовото колело вече не се клатеше толкова много, а тя се чувстваше почти като истински колоездач.

Изведнџ едно малко
камџче се изпречи на пътя.
Колелото подскочи и Мила
тупна на меката трева. Тя
погледна към ожуленото си
коляно, а очите ѝ се
насълзиха. Красимира бързо
дойде при нея и я прегърна
силно.

„Всяко начало е трудно,
миличка. Важното е да се
изправиш“, каза мама. Мила
си пое дълбоко дъх, изтри
една сълза и се изправи. Тя
хвана отново кормилото на
розовото си колело. Вече
знаеше, че паданията са част
от ученето.

Сега Мила и нейното розово колело са неразделни. Тя винаги носи своята каска и знае всички правила за безопасно каране. Заедно с мама Красимира те правят дълги разходки в парка, готови за нови приключения на две колела.